

Hồi Thứ Ba Mười Bảy

THẠCH ĐỈNH HUYẾT NHÂN

Mặt trời chói chang trên cao đã khoảng giờ Ngọ hay giờ Mùi.

Từng mùi thịt nướng thơm lừng theo gió đưa đến.

Bọn Mặc Thanh, Mật Bình Nhi mấy người ở trong động còn khá, nhưng Long Bình với Cửu Thúc Công khổ chiến ngoài cửa động vừa đói vừa mệt, nghe mùi thịt nướng bất giác nước dãi cứ chực trào ra.

Nhưng Âm Dương Song Thi hai lão quái vật bởi thiên tính kiêu ngạo, không chịu dừng tay, vậy nên cả hai cũng không khá hơn Long Bình và Cửu Thúc Công bao nhiêu.

Từ sáng sớm đến trưa rồi từ trưa đến hoàng hôn, bốn người hai trường ác đấu đã khổ chiến đúng một ngày một đêm, tổng cộng đã chiết đến mấy ngàn chiêu.

Trong lúc này Long Bình đang mong sao có thể đả thương Âm Thi Diêm Bà mới có thể có hy vọng cứu vãn.

Nhưng võ công của Âm Thi Diêm Bà còn cao hơn chàng nửa bậc, nếu không nhờ thanh Kinh Điện Kiếm trong tay với chiêu số thâm ảo tuyệt luân thì chàng đã sớm táng mạng dưới tay mụ rồi.

Nhưng Long Bình hãy còn một niềm hi vọng nữa là vị cứu tinh hòa thượng đại sư phụ của chàng, hoặc giả sư phụ chàng Bạch Viên biết đâu lại kịp thời cứu viện.

Không ngờ chờ mãi cũng không thấy động tĩnh nào.

Đến đây Long Bình mới kinh hãi thực sự, thâm kêu khổ không dứt, bởi vì chỉ cần chàng với Cửu Thúc Công kiệt lực ngã xuống thì tất cả đều hết...

Bóng tối bắt đầu bao trùm xuống hiệp cốc.

Đêm! Đêm đen khủng bố trùm xuống muôn vật, cũng che kín cả đấu trường chất đầy sát cơ ở tận đáy hiệp cốc.

Lúc này bọn Thần Long Chư Thiên đã nghỉ ngơi trọn một ngày, tinh lực hoàn toàn hồi phục và đã tập trung bọn thuộc hạ chuẩn bị nhân trời đêm công kích.

Bên này Long Bình với Cửu Thúc Công miễn cưỡng chỉ ngăn được Âm Dương Song Thi.

Nhưng chỉ cần Thần Long Chư Thiên phát lệnh thì hậu quả không cần nói cũng có thể tưởng tượng được.

– Họ Long kia! Việc đã đến nước này người còn mong ai đến cứu người nữa

không? Ha! Ha! Ha! Theo ý lão phu người nên tự quyết đi là hơn.

Cuối cùng Thần Long Chư Thiên đã triệu tập bọn thủ hạ dàn thế rẽ quạt bao vây bên ngoài cửa động.

Giọng nói cực kỳ đặc ý của lão lại vang lên:

– Quả thật người còn chờ cứu tinh từ trên trời giáng hạ nữa sao. Ha! Ha! Đừng mơ tưởng!...

Lời lão nói cực kỳ chí lí, ai mà không tin, nhưng ngay lúc lời lão nói còn chưa dứt, một tiếng xé gió từ trên không rơi xuống.

Tiếng xé gió càng lúc càng nhức tai, thanh thế vô cùng kinh thế hãi nhân đang nhắm ngay đám nhân mã của Thần Long Chư Thiên rơi xuống.

Bọn thuộc hạ của Thần Long Chư Thiên nghe tiếng kinh tâm, tên nào tên ấy mặt mày biến sắc, vội vàng không đợi hiệu lên tản ra bốn phía thoát thân.

Ầm! ùng! ùng!

Một tiếng nổ chấn thiên động địa. mặt đất rung lên từng hồi núi non chao đảo, tựa như trời sập Thoắt cái đã văng tứ tán, khói bụi mù trời.

Toàn thể những người có mặt ở đương trường đều bị chấn động cơ hồ đứng không vững, những tay công lực kém hơn một chút đều ngã nhào xuống đất, cả bốn người đang quyết đấu cũng không tránh khỏi, mỗi người đều té dài xuống đất!

Đột biến này vô hình trung làm song phương đang quyết đấu sống chết cũng phải phân ra, cả bốn người đồng thời kinh hãi ngân ra! Không!

Tất cả mọi người có mặt trong hiệp cốc đó đều kinh hãi ngân ra!

Chỉ đến khi khói bụi lắng xuống, mọi người mới nhìn rõ vật từ trên trời rơi xuống ấy, thì ra là một chiếc thạch đỉnh khổng lồ, chỉ thấy chân của chiếc thạch đỉnh cắm sâu vào trong đất đá chứ không hề hấn gì!

Thần Long Chư Thiên cùng bọn thuộc hạ lúc đầu thì kinh hãi, đến giờ lấy làm kỳ, không biết chiếc thạch đỉnh này ở đâu mà ra. Lại tự nhiên rơi xuống hiệp cốc này là có ý gì?

Còn phía Long Bình với mấy người Cái Bang, trừ Long Bình ra mọi người cũng đều có cảm tưởng như vậy, bởi vì chỉ độc một mình Long Bình nhận ra chiếc thạch đỉnh chính là vật ở dưới Hàn Tuyền Tử Cốc.

Vừa thấy thạch đỉnh từ thình không rơi xuống, Long Bình bất giác cả mừng bởi chiếc thạch đỉnh này nặng có mấy ngàn cân, người có thể mang từ đáy cốc lên đầu vách đá rồi lại ném xuống không cần nói cũng biết bản lĩnh đến mức nào.

Đương nhiên chàng không dám tin rằng Tử Hồ Lô có thể làm được điều này, chàng tin rằng người vào trong cốc, lấy thạch đỉnh mang ra nếu không phải Đại sư phụ cùng hòa thượng thì cũng là Bạch Mao Thần Viên.

Lúc này Thần Long Chư Thiên đang kinh hãi cũng lơ mờ nhận thấy sự tình

đột biến có điều bất tiện, nếu không sớm nhân cơ hội trừ khử đối phương thì tất còn đại biến, lão vội vàng phát lệnh cho bọn thủ hạ, đồng thời lão cũng tung người nhảy đến tấn công Long Bình.

Ngay lúc sinh tử đầu đầu ấy, bỗng nghe một tiếng hú như long ngâm làm chấn động lá nhĩ quần hùng, tiếp theo tiếng hú, lập tức thấy một đạo huyết ảnh tựa như sao xẹt rơi xuống hiệp cốc:

– Chư lão tặc! Người muốn chết!

Huyết ảnh còn cách mặt đất gần hai mươi trượng, lập tức một luồng cương khí vô hình nhanh như điện xẹt xuống.

Thần Long Chư Thiên thân hình đang tung lên giữa chừng bỗng lộn mấy vòng văng ra xa ba bốn trượng, xuyt chút nữa thì đụng vào tảng đá nhọn trên mặt đất.

Tiếp đó huyết ảnh rơi xuống đất mọi người thất kinh nhận ra đó là một người toàn thân máu tươi ướt đầm.

Mọi người ở dương trường thấy một huyết nhân từ trên trời rơi xuống đều cho rằng yêu quái, thấy đều há hốc miệng nhìn không ai nói được tiếng nào.

Trong đó chỉ có một người biết rõ nội tình, đó chính là Long Bình, bởi vì chàng đã từng là một huyết nhân trước mặt mọi người, chàng biết rõ huyết nhân chính là Tử Hồ Lô!

Máu tươi tanh tưởi khắp người hẳn chính là bảo huyết của Cửu Đầu Điều, không thể ngờ được Tử Hồ Lô trong họa được phúc, gặp phải kỳ duyên hiếm có trên đời, chắc là công lực của hắn giờ này cũng tăng tiến nhiều.

Thì ra trong thạch đỉnh máu của Cửu Đầu Quái Điều năm xưa vẫn còn đọng lại, Tử Hồ Lô nằm trong đỉnh máu thấm hết vào người nên công lực đại tiến.

Nhưng Long Bình cũng không khỏi có chút nghi ngờ bởi giọng nói của Tử Hồ Lô không được âm vang hùng hậu như huyết nhân này, giọng nói hàm chứa uy lực kinh nhân khiến người ta không rét mà run.

Long Bình nghĩ thầm: “Không lẽ sau khi uống được bảo huyết của Cửu Đầu Quái Điều thì cả giọng nói của hắn cũng thay đổi luôn”? Huyết nhân vừa chạm đất đưa đôi mắt thần quang quét tròn một vòng, sau đó ôm Cửu Thúc Công đặt vào trong thạch đỉnh, tiếp đó hắn tự động cởi áo ném cho Long Bình.

Tiến đến trước mặt Thần Long Chư Thiên huyết nhân cất giọng lạnh như băng nói:

– Oán hữu đầu, trái hữu chủ, Tử Hồ Lô ta không muốn cho người phải ôm hận chung thân người hãy ngoan ngoãn chờ đó! Tự nhiên có người đến tìm người thanh toán.

Thì ra huyết nhân quả thật là Tử Hồ Lô!

Long Bình và các người trong cốc nghe hắn tự xưng là Tử Hồ Lô thì mừng

đến phát cuồng, bởi vì lúc này hấn hiên lộng thần oai quả thực ngoài trí tưởng tượng của con người.

Hấn đến rất kịp lúc cho dù đối phương nhân số đông hơn sợ cũng không làm gì hấn được.

Vô hình trung đã vẫn hồi nguy thế cứu mọi người chuyên bại thành thắng.

Ngược lại Thần Long Chư Thiên nghe hấn xưng là Tửu Hồ Lô trong lòng càng kinh hãi nhưng chỉ trong nháy mắt lão bỗng thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì lão lúc này trong linh không bị Tửu Hồ Lô một chưởng chấn động té lảo ra mấy trượng, nhưng khi đứng dậy không một chút thương tích nào.

Lão tưởng đâu Tửu Hồ Lô chẳng qua chỉ có khinh công cao thâm chứ nội lực chưa chắc cao thâm như tưởng tượng, nếu không tại sao lão trúng một trưởng mà không thấy chút thương tích nào?

Lão nào biết được đó chính là Tửu Hồ Lô không cố tâm đả thương lão, hấn muốn để chính tay Long Bình quyết đấu giết lão báo gia cừu tiết hận.

Đó chính là nghĩa cử vô lâm không muốn đả thương lão trước.

Nhưng Thần Long Chư Thiên cũng không dám khinh thị Tửu Hồ Lô, chỉ nghe lão cười lạnh nói:

– Không sai, oan hữu đầu, trái hữu chủ năm ấy toàn gia Long Quyền từ lớn đến nhỏ đều do lão phu sai người sát hại, bây giờ người kêu gã họ Long ra đây thanh toán với lão phu. Những người khác tốt nhất là đừng chen vào chuyện của ta!

Thần Long Chư Thiên rất tự tin, bởi lão thấy Long Bình đấu với Âm Thi Diêm Bà một ngày một đêm thì tinh lực đã cạn nào phải là đối thủ của lão. Thế nên lão mới buông lời cao ngạo như vậy Nhưng Tửu Hồ Lô cười lạnh nói:

– Chư lão tặc! Chớ vội đắc ý, hôm nay là ngày cuối cùng của người theo ý bọn tôi thì người nên sớm dọn đồ hậu sự đi, đến chừng đó chỉ sợ không kịp nữa!

Thần Long Chư Thiên cười ha hả nói:

– Chỉ cần tên tặc tử họ Long kia ra tay thì lão phu chết cũng không có gì oán hận.

Lão chưa nói hết lời bỗng nghe một tiếng hú như long ngâm:

– Chư lão tặc! Nộp mạng cho ta!

Một bóng người mang theo một đạo kinh phong hung mãnh từ trên không ập xuống thế tựa thái sơn Thần Long Chư Thiên nghe tiếng lạnh người hồn phách giục phi đã nghe ra giọng nói của Long Bình lão có nằm mơ cũng không ngờ được công lực của đối phương chỉ trong nháy mắt đã hồi phục.

Trong lúc cấp thời lão nào dám khinh xuất tiếp chưởng đối phương, vội vàng

đề khí phóng lui tránh chưởng, chỗ lão đứng lúc này không phải là Long Bình đứng đó sao?

Nhưng lão càng kinh hồn táng đờm hơn khi thấy Long Bình song mục tinh quang như điện, nào có thấy nửa phần mệt mỏi của một ngày đêm giao đấu.

Thì ra trước kia Tử Hồ Lô có nghe Long Bình kể về việc khí huyết trong người chàng không giống khí huyết người thường, giờ thấy chàng mệt mỏi ngã nằm trên đất cứ ngỡ chàng đã thọ trọng thương.

Nghĩ đến lúc trước chàng mỗi lần thọ thương tất phải có huyết hoàn, ngoài ra không có thuốc nào cứu chữa được. Thế nên gã cởi chiếc áo ném cho Long Bình định cho chàng lấy bảo huyết trên áo trị liệu thương thế.

Long Bình được bảo huyết dính trên áo còn chưa khô, hút lấy bồi nguyên chân lực, thoáng chốc mệt mỏi đã hết, tinh lực hoàn nguyên thế là chàng bố tới tấn công Thần Long Chư Thiên.

Chàng lúc này thanh Kinh Điện Kiếm trong tay đã mất, đôi bàn tay trắng thù hận ngập lòng, không còn coi Thần Long Chư Thiên vào đâu, chỉ nghe chàng nguyền rủa oán hận:

– Chư lão tặc! Người đã chính miệng thừa nhận đã sát hại toàn gia ta mười mấy người, còn gì để nói nữa huyết trái huyết báo, mau nạp mạng cho ta!

Long Bình dứt lời lần thứ hai tung người tới, từ trên không bổ xuống vừa xuất thủ đã sử dụng Thiên Hỏa Tứ Tuyệt chưởng bao gồm Lôi Điện Phong Vũ cả bốn loại tuyệt học tấn công mãnh liệt Thần Long Chư Thiên vội vàng múa nhuyễn tiên đón đỡ, trong lục tinh thần chấn động thoáng hiện một lóe sinh cơ. Bởi vì trong tay Long Bình không có binh khí, chưa đấu lão đã chiếm thượng phong rồi.

Nào ngờ lão vừa mới xuất chiêu cánh tay vươn của Long Bình đã nhanh như chớp nắm chặt ngọn tiên.

Tiếp theo là một luồng kinh đạo kinh thế hải nhân theo ngọn tiên truyền sang.

Thần Long Chư Thiên suýt chút nữa không còn nắm vững cán tiên. Nhưng dù sao lão cũng là một con hồ ly già thân chinh bách chiến, kinh nghiệm vô cùng phong phú, lúc bất thần đã vận đủ công lực nơi chưởng không để Long Bình đoạt mất binh khí.

Cứ như vậy ngọn nhuyễn tiên bị mỗi người kéo một đầu, biến thành một sợi dây căng thẳng, song phương mỗi người nắm một bên, cả hai ngưng thần khí bất động ở hai bên, trận quyết đấu vô công trở thành trận tỉ thí nội lực.

Tử Hồ Lô thấy Long Bình mới nằm dài đó không biết thương thế đã hoàn toàn bình phục chưa, giờ lại cùng đối phương tỉ đấu nội lực, trong lòng bất giác cả kinh chỉ sợ Long Bình bị đối phương đả thương nữa linh cơ chợt xoay chuyển trong lòng nhanh như điện.

Chợt thấy gã cười ha hả nói:

– Đấu như vậy làm sao phân thắng bại, chỉ bằng dùng quyền chưởng thì hơn!

Ào! Một chưởng bình phong nhằm ngọn nhuyễn tiên kích tới!

Bùng! Một tiếng nổ long trời, cả Long Bình lẫn Thần Long Chư Thiên không ai đứng vững, song song buông tay thối lui mấy bước.

Nhưng Tử Hồ Lô cũng bị chân lực của hai người chấn động thối lui ba bốn bước mới đứng vững được, khí huyết cũng đảo lộn từng đợt từng đợt xông lên cổ họng trực trào ra ngoài.

Nên biết cả Long Bình lẫn Thần Long Chư Thiên đều là một trong những nhân vật hạng nhất võ lâm đương thời, công lực của hai người đều dồn hết lên ngọn roi cũng đủ biết uy thế cao thâm vô lượng.

Tử Hồ Lô không phải không biết điều đó song vì muốn tương trợ Long Bình vận hết thần lực vừa mới tăng tiến mạo hiểm thử một lần.

May mắn, hấn đã thực hiện được ý đồ bức hai người rời ra, nhưng bản thân hấn ít nhiều bị chấn động tàn huyết thọ thương nhẹ, nhưng chỉ mỗi mình hấn biết, ngoài ra không ai có thể nhận ra được!

Long Bình với Thần Long Chư Thiên thoảng chốc lại xông lên giao đấu, thoảng chốc đã triển khai một trường ác đấu kinh thiên động địa mỗi người đều giở hết chân tài thực học ra quần thảo nhau.

Tử Hồ Lô đột nhiên xuất hiện vẫn hồi nguy thế, bọn người Thanh Long Giáo nguyên đã nắm chắc phần thắng nay bỗng đã chuyển thành bại, ai nấy đều đứng như hóa đá.

– Nhị vị định bỏ trốn sao?

Bỗng Tử Hồ Lô hét vang như sấm động.

Thì ra Âm Dương Song Thi nhân lúc mọi người bất bị, định len lén trốn đi, nào ngờ Tử Hồ Lô không chịu bỏ qua hai lão.

– Nhị vị tuổi tác ngập đầu lại giở thủ đoạn hạ lưu đối với Tử Hồ Lô này, cướp đoạt tiểu hồ lô cũng chưa đáng nói, lại còn đem ta ném xuống vực sâu, không ngờ mạng tiểu hóa tử ta may mắn không chết, món nợ này cũng đến hồi giải quyết, nhị vị nói đi muốn giải quyết thế nào đây!

Âm Thi Diêm Bà hừ lạnh nói:

– Người định nhân lúc chân lực hai ta bất túc như vậy ra tay báo thù sao?

Tử Hồ Lô cười lạnh nói:

– Việc này cũng chưa đáng gì, nhị vị không kể đến thân phận trưởng thượng, len lén ám toán tiểu hóa tử ta thì có gì tiểu hóa tử ta lại không nhân cơ hội này đòi nợ chứ cái này gọi là gieo nhân gặt quả. “Lai nhi bất văn phi lễ dã!” Qua mà không lại là không biết lễ vậy!

Âm Dương Song Thi biết rõ Tử Hồ Lô trong lòng hận hai người đến thấu quang liền vội đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, song song hét lên một tiếng quái dị rồi nhắm Tử Hồ Lô bổ xuống!

Bùng! Bùng!

Hai tiếng nổ đình tai, Âm Dương Song Thi trong lúc khí cùng lực tận chỉ một chưởng của Tử Hồ Lô hai người cũng không tiếp nổi song song bị chấn động văng ra xa ba trượng, máu tươi tuôn trào ướt ngực, ngã nằm xuống luôn không đứng dậy nổi.

Tử Hồ Lô nào chịu buông tha hai người, lắc người lướt tới trước mặt Dương Thi Tang Phu hỏi:

– Tiểu hồ lô của ta đâu?

Dương Thi Tang Phu nhắm mắt không trả lời, Tử Hồ Lô co chỉ búng một cái, Dương Thi Tang Phu lập tức rú lên khiến người nghe không khỏi rung mình nổi gai ốc, miệng la, cơ thể lão từng thớ thịt co rút, toàn thân run bần bật không ngừng.

Tiếp đó hần lại nhảy một bước đến bên Âm Thi Diêm Bà, lại cũng một câu hỏi chiếc tiểu hồ lô ở đâu Âm Thi Diêm Bà nghe tiếng rú thê thảm của Dương Thi Tang Phu biết lão đã bị đối phương điểm trúng Khí Hải huyết phế hết võ công rồi, mặt vừa sợ vừa tức càng không đáp lời đối phương.

Chỉ thấy mặt một thế Lý Ngư Đả Đỉnh trong người nhảy dậy, vung tay phóng ra một chiếc túi đen nhỏ. Lập tức từ trong túi bay ra một vầng khí đen, những chấm đen nhỏ li ti toàn bộ trùm lên đầu Tử Hồ Lô.

Tử Hồ Lô chưa hề thấy qua pháp bảo của Âm Dương Song Thi, không biết ấy là gì, đang định vung chưởng đánh tan.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra trong nháy mắt, chưởng của hần chưa kịp xuất ra. đã thấy vô số vật nhỏ không phát ra tiếng động gì, rơi lên đỉnh đầu, lên cổ hần. Tử Hồ Lô bỗng thấy đầu cổ ngứa ngáy vô cùng.

Ngay lúc đó Âm Thi Diêm Bà đã tung người bổ tới, hai tay dang ra định ôm lấy Tử Hồ Lô.

Quả là một lối đánh mạo hiểm hiểm thấy trong võ lâm, quyết một thế đồng quy ư tận.

Tử Hồ Lô càng cảm hận nghiêng rằng nén chịu ngứa ngáy trong người, song chưởng đồng tung ra, vận hết mười hai thành công lực kích “Bùng!” Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm, thân hình Âm Thi Diêm Bà văng xa bốn năm trượng, đập đầu vào tảng đá, lúc lăn trở xuống máu chảy dài dưới đất, khi thân hình hết đà mặt cũng không còn cử động nữa. hiển nhiên hồn đã rong chơi miền ngoại giới.

Nhưng Tử Hồ Lô lúc này cũng không chịu nổi ngứa ngáy toàn thân, lập tức quay người chạy như bay ra khỏi hiệp cốc, nháy mắt đã mất tung.

Thần Long Chư Thiên một mặt đấu với Long Bình một mặt thấy Âm Dương Song Thi một chết một tàn phế dưới tay Tử Hồ Lô, trong lòng đã hoảng kinh, chỉ sơ suất một chút lão đã bị Long Bình bức tay chân rối loạn, thối lui liên tiếp Tiếp theo thấy Tử Hồ Lô bỏ đi, lão vội kêu bọn thuộc hạ:

– Các người đứng ngăn ra đó làm gì? Còn chưa chịu tiến lên!

Lão vừa kêu lên bọn cao thủ của Thanh Long Giáo với Bách Hoa Giáo mấy chục tên như ong vỡ tổ ào tới tấn công vào thạch động. Trong đó Huyết Sát Lý Động với Âm Dương Phán Tề Phi xông tới trợ lực giáo chủ vây công Long Bình.

Thế là cục diện lại một lần nữa thay đổi, trong số đó có Đại Đổ Tiên, Mặc Thanh, Mật Bình nhi lập tức xông ra ngăn chặn nhưng với sức lực ba người làm sao ngăn nổi số đông, thế như nước lũ.

Hơn nữa trong động lại có Thao Thiết đại bang chủ đang bị trọng thương khiến ba người không dám khinh xuất ra xa cửa động nửa bước, thế là chỉ trong thoáng chốc đã rơi vào hiểm cảnh Nhưng Mặc Thanh với Mật Bình Nhi gần đây thần công đại tiến, hai người phân thủ hai bên tả hữu Đại Đổ Tiên tạm thời cũng chặn được thế tấn công như vũ bão của đối phương.

Một khi đã ổn định được thế bình thủ, Mặc Thanh mới đưa mắt nhìn về phía Long Bình, nhưng nàng không nhìn còn khá, một khi nhìn sang bất giác hoa dung thảm biến, phương hồn dục phi.

o O o